

тънъкъ, но твърдѣ измѣнчивъ и прѣдубѣдителенъ.

Кждѣ остава тогава великото и хубавото начало за равенството на половетѣ? За кое равенство, питаме ние? За политическото ли равенство? Азъ не вѣрвамъ, че женитѣ сж рѣвниви за това равенство. За гражданското равенство ли? Това е работа на законътъ, и азъ оставямъ на законовѣдцитѣ да разискватъ този въпросъ. За равенството въ научуванието ли? Но това е невъзможно; защото, въ едно общество отъ двѣ лица, ако нѣма постоянно съгласие, потрѣбенъ е единъ прѣодоляющъ гласъ. За нравственото ли равенство? Това равенство е непрѣменното условие за щастieto и благополучieto на семейството; но то може да се примири съ неравенството въ началствуванieto. Началството е една потрѣба за семейството; трѣбва непрѣмѣнно единъ отъ двамата да я изпълнява; то е едно отъ ония робства, за които говорихме въ послѣдната глава; но това видимо и външно прѣвъсходство е достатъчно уравновѣсено съ скритото и нечувствително владичество което жената упражнява съ сърдцето и въ хилядитѣ дрѣболии на ежедневиия животъ.

Ето какъ може да се изрази напрѣдъкътъ когото Християнството и свѣтлината на новитѣ времена сж въвели въ отношенията на двата пола: мъжътъ не е вече господарь на жената, но той е това което е всякога билъ и което всякога ще бѣде, началникъ на семейството. Жената не е нито негова робиня, нито негова слугиня, нито негова подданица, но му е подчинена въ редътъ на